

Putování slonů

Kira Gembriová

bamb**oo**k

Kira Gembriová

Putování
slonů

ilustrace Jennifer Coulmannová

Kira Gembriová
PUTOVÁNÍ SLONŮ
ilustrace Jennifer Coulmannová

Title of the original German Edition: *Das geheime Leben der Tiere*
(Savanne, Vol. 2) – Maru: Die Reise der Elefanten

© 2023 Loewe Verlag GmbH, Bindlach

Text: Kira Gembri

Illustrations: Jennifer Coulmann

Lic.: Agentur Dr. Ivana Beil, Schollstr. 1, D-69469 Weinheim

Translation © Eva Kadlecová, 2026

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou Bambook

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

obchod@grada.cz, www.grada.cz

tel.: +420 234 264 401

jako svou 10 415. publikaci

Překlad Eva Kadlecová

Odpovědná redaktorka Lucie Švecová

Redakční úprava a jazyková korektura Michaela Tománková

Sazba TypoText

První vydání, Praha 2026

Vytiskla tiskárna FINIDR, s.r.o., Český Těšín

© Grada Publishing, a. s., 2026

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **tresně stíháno**.

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou **bez souhlasu nositele práv zakázány**.

ISBN 978-80-271-8470-5 (pdf)

ISBN 978-80-271-5648-1 (print)

Obsah

Kapitola 1	Samá noha	7
Kapitola 2	Tolik práce	15
Kapitola 3	Svět se mění	25
Kapitola 4	Staří známí	37
Kapitola 5	Nebezpečná zábava	46
Kapitola 6	Na daleké pouti	56
Kapitola 7	Nové cesty	64
Kapitola 8	Hromobití bez mraků	72
Kapitola 9	Samy	80
Kapitola 10	Neklid v kostech	88
Kapitola 11	Lovec a kořist	98
Kapitola 12	Smutné tajemství	107
Kapitola 13	Stopy obrů	117
Kapitola 14	Jako blesk z čistého nebe	125
Kapitola 15	Porušený slib.....	136
Kapitola 16	Stříbrný pták	144
Kapitola 17	Hostina	151
Kapitola 18	Stopy věčnosti	158
Kapitola 19	Krvavý obzor	168
Kapitola 20	Nejkrásnější koupel	180
	A jak je to všechno doopravdy?	185

Kapitola 1

Samá noha

Život malé Maru v savaně začal hlasitým žuch.

Slonice rodí mláďata vestoje, ale o tom Maru ještě nemohla nic vědět. Maru jen cítila, že přijít na svět není nic obzvlášť příjemného. Zůstala omráčeně ležet a poslouchala ten neuvěřitelný rámus všude kolem: divoké troubení... dunění, až se země otřásala... a hrabání obrovských tlap v písku.

Maru zatím neviděla tak dobře, aby dokázala rozeznat detaily, a navíc bylo šero. Jen tu a tam na ni dopadl nějaký sluneční paprsek, když se okolní ohromné kmeny stromů zhoupaly do stran. Hned vzápětí se ale skuliny zase uzavřely a Maru zůstala ukrytá jako na pasece uprostřed černého lesa.

Ve skutečnosti to nebyly žádné stromy, ale nohy. Poté co Maru dopadla na zem, shromáždilo se kolem ní celé stádo slonů. Schválně tlapami vířili prach kolem novorozeného mláděte i místa jeho

příchodu na svět, aby zamaskovali zrádné pachy. A potom spustili divoký tanec radosti, přešlapovali z tlapy na tlapu, mávali ušima a troubili tak nahlas, jak jen dovedli. Nebyla to však jen oslava, ale také varování pro všechny šelmy široko daleko: *Opovažte se nám zkřížit cestu! Máme teď mezi sebou někoho, koho budeme bránit do posledního dechu!*

Ale ani o tom ještě Maru nic nevěděla. Momentálně měla dost práce s tím, aby zvedla hlavu. Že ale byla těžká! Raději si zase udělala pohodlí. Ani troubící, kymácející se les jí nemohl zabránit v tom, aby se ještě trochu prospala. Stejně už si na něj pomalu začínala zvykat.

Sotva však Maru nechala klesnout hlavu, ucítila pod bradou něco tlustého a teplého. To bylo její první setkání s dospělým chobotem. Později bude vzpomínat na to, jak neuvěřitelně silný jí připadal – a přitom byl jeho dotek tak něžný.

„Vstávej, maličká,“ zabručelo to kdesi vysoko nad ní. Nad Maru čněla k nebi obrovitánská slonice. Měla tlusté, půvabně zahnuté kly a četnými trhlinami a otvory v ohromných uších jí probleskovalo sluníčko.

„Maminko?“ zeptala se Maru.

„Já jsem Warona, vůdkyně stáda.“ Obryně šfouchla Maru tlapou do boku, přičemž její chobot dál podpíral malé slůně. „Vstávej! Je moc důležité, aby ses to naučila.“

„Kdo zůstane ležet, ten zahyne hladu.“ V Maruině zorném poli se objevila mnohem menší sloní samice. Sama byla ještě mládě, ale už měla vlastní krátké kly. Drze natáhla chobot, očichala Maru a pošimrala ji za uchem.

„Maminko?“ zkusila to Maru znovu.

„Ano, mé dítě,“ zamžourala na ni malá slonice šibalsky, ale to už ji obryně odstrčila stranou.

„To je jen Setso, tvoje stádová sestra. Té si nevšímej. Má v hlavě většinou jen samé nesmysly.“ Warona obtočila malé Maru chobot kolem těla jako obrovský, měkký hák a začala oparně, ale neústupně tahat.

Maru chtěla mít ještě chvíli klid, ale zároveň cítila, že se na Waronu může spolehnout. A tak se zkusila vzepřít a zvednout předek těla. A potom i zadek. Jenže v tu chvíli... se předek složil zpátky na zem.

Taková hrozná práce! pomyslela si.

Maru by snad vzteky zatroubila, jenže to ještě neuměla, a tak jí nezbylo než zahájit další pokus. Po krátkém vrávorání a další Waronině pomoci se jí konečně podařilo postavit se na všechny čtyři drobné, kulaté tlapy. Byla z toho vyčerpaná a také jí kručelo v břiše. *To musí být určitě ten hlad, o kterém mluvila Setso. S tím je třeba okamžitě něco dělat!*

„Tak já stojím,“ oznámila – pro případ, že by snad její hrdinský výkon někomu unikl. „A co dál?“

„Dál se musíš naučit chodit.“ Setso vesele šfouchla svou novou sestřičku chobotem. „Propána, ty ale vypadáš legračně! Máš na hlavě chlupy jako malá opička!“

„Ještě před čtyřmi lety jsi vypadala úplně stejně,“ pravila Warona. Odstrčila Setso stranou, ale i ona se tvářila, jako by chtěla vidět malou Maru chodit. Láskyplně ji postrkovala a tahala, až se slůně na vratkých nožičkách opravdu dalo do pohybu.

Zatímco se Maru v kruhu svého stáda nejistě šinula kupředu, ze všech stran se k ní natahovaly choboty. Každý si ji chtěl očichat, každý se s ní chtěl seznámit. Jen jediný chobot visel klidně k zemi, a právě k němu

Warona svou chráněnkou vedla. „Tady,“ zabrumlala tiše, „je tvoje maminka.“

Maru zvedla hlavu. Její oči nejasně rozeznávaly sloní samici, která byla větší než Setso, ale zároveň mnohem menší než Warona. Její kly byly ještě docela slabé a její uši neměly kolem dokola ani jednu velkou trhlinu. Hlavu měla její maminka podivně svěšenou, jako by ji nic na světě nezajímalo víc než země pod nohama.

„Isago, drahá. Přivádím ti tvé dítě.“ Warona koncem choboty letmo pohládila mladou slonici po tlamě. Přidala také hluboké, uklidňující zarachocení, protože Isago byla očividně nervózní. Divoce zamávala ušima, když její novorozené mládě začalo klopýtat pod její břicho. Bylo tak maličké, že mohlo pohodlně projít pod ní – ale to zjevně nemělo v úmyslu.

Maru totiž tušila, že mezi předníma nohama její matky se nachází něco moc důležitého. Něco, co voní teple a lahodně a výživně. Přiblížila tlamičku ke dvěma strukům, ale náhle se k nim nemohla dostat. Isago jí do cesty postavila přední nohu.

Co má tohle znamenat? Maru rozrušeně zapištěla. Má snad zahynout hlady, jak jí hrozila Setso?

„Malá potřebuje pít, Isago,“ zaduněla znovu Warona a oťřela se Isago o nohu. Vůdkyně stáda vyzařovala takový klid a jistotu, že Maru přestala kničet. A pak Isago konečně posunula nohu ke straně. Teď byla cesta ke strukům volná.

Krátce nato už Maru stála pod břichem své maminky, malý chobot zakroucený nahoru, a hlasitě srkala. Dál už se na nic neptala. Za prvé měla dost práce s pitím a za druhé cítila, že by od Isago stejně nedostala žádné odpovědi. Isago jí zatím nemohla a nechtěla dát nic víc než mléko.

Zatímco Maru pila, stádo svého nejmladšího člena ani na chvíli nespouštělo z očí. Jejich hrabání, frkání a spokojené mručení dodávalo Maru pocit naprostého bezpečí. Tady je doma, milovaná a chráněná. Dokud má všechny ostatní, svou pravou maminku vlastně ani nepotřebuje.

* * *

Isago se naučila utíkat před strachy. Ať narazila na hrozivý pach, nebo se lekla cizího zvuku, utíkala.

A i narození mláděte jí nahánělo strach. Na zem za ní dopadlo cosi živého, co vonělo úplně cize. Hned v tu chvíli vzala Isago nohy na ramena. Už po několika metrech ji však stádo zastavilo a radostným tancem a troubením se jí snažilo dát najevo, že se právě událo něco moc dobrého. Něco úžasného, čeho se Isago rozhodně nemusí bát!

Isago však nic takového necítila. Zůstala stát jako zkoprnělá, zatímco ostatní její slůně vítali. Přivedli ho k ní a Isago se nechala od Warony přemluvit, aby mu dala mléko. Vůdkyně stáda koneckonců po pětáctyřiceti letech života a šesti mláďatech musela vědět, co je v takové situaci potřeba udělat. Jenže Isago sama byla sotva dospělá. Mládě ještě neměla... a na své vlastní slůněcí roky už zapomněla.

Ale kdepak, nezapomněla. Sloni nezapomínají. Jenže Isago patřila ke slonům, kteří se snaží zapomenout. Protože právě mládí bylo dobou, kdy se Isago začala bát.

Kapitola 2

Tolik práce

Ve dnech po svém narození měla malá Maru spoustu plánů. Důležitých, velkolepých plánů, které bylo nutně třeba splnit. Na prvním místě bylo pít a na druhém spát.

Kupodivu však mělo její stádo úplně jiné představy. Od rána do večera se musela Maru toulat po krajině. Nemohla to pochopit. Ti velcí byli chozením úplně posedlí a na spánek jim skoro nezbýval čas!

Teprve časem začala Maru chápat, že stádo se nechce jen tak pohybovat. Velcí sloni byli na nohou vlastně jen proto, aby si stihli nacpat do tlam obrovské spousty zeleně. Nasytit se, když už slon nepil mléko, byla podle všeho neuvěřitelně obtížná a namáhavá práce. Přesto všichni poctivě dbali na to, aby přání malé Maru nezůstala nesplněná, a jen kvůli ní dělali často přestávky ve stínu, a když dostala hlad, stačilo jen strčit matce hlavu pod břicho a celé stádo

se poslušně zastavilo. Obři trpělivě čekali, až se jejich nejmenší příbuzná nasytí.

To je něco, myslela si Maru. Třeba jsem ve skutečnosti já jejich vůdkyní, jen o tom ještě nikdo neví!

Aby tu myšlenku ozkoušela, odpochovala si to stranou nejkratší cestou kolem ostatních. Hned vzápětí se několik chobotů natáhlo jejím směrem. Dostalo se jí lehkého šfouchance a po chvíli už byla dostrkána zpátky do bezpečí lesa tlustých nohou.

Takže zatím asi ještě vůdkyně nejsem, pomyslela si Maru maličko zklamaně. Ale... v každém případě jsem moc, moc důležitá.

Znovu a znovu se seznamovala také s rolemi ostatních slonů ve stádě. Největší odpovědnost nesla samozřejmě Warona, která byla ze všech nejstarší. To ona každý den určovala, kam půjdou, kdy budou odpočívat a kde se najedí. Když Warona vedla stádo, nesla chobot vztyčený do výšky a zkoumala jím všechny vůně ve vzduchu. Ostatní klusali poslušně za ní a jejich choboty se uvolněně houपालy nad zemí. Naprosto se spoléhali na Waroniny zkušenosti a na její čich. Také Maru věděla, že v blízkosti moudré vůdčí slonice se nemusí ničeho bát.

Ve stádu byly ještě dvě další dospělé slonice: Anaya, která díky křivému levému klu působila skoro stejně šibalsky jako její dcera Setso, a pohodová Loapi. Teta Loapi neměla kly vůbec, což dodávalo jejímu vzezření obzvlášť přívětivý výraz. Slůňata obou samic byla už docela velká, a tak obě tety mohly soustředit veškerou svou lásku a péči na nové slůňátko. Kdykoli Maru jen tichounce zakňourala, hned byly u ní a starostlivě ji prohlížely.

Jenže k tomu nedostaly příležitost moc často. „Já se o to postarám!“ vykřikla Setso pokaždé, a už se tlačila mezi svou maminku a tetu. Horlivě Maru očichávala a strkala jí špičku chobotu do tlamičky. Při pohledu na ni byste si málem pomysleli, že se jako chůva už narodila. „No jo, moc pěkné miminko,“ pochvalovala si, „zdravé, kulaťoučké, buclaťoučké...“

„Setsooo!“ okřikla ji Maru pisklavě. „To bolí! Bolí mě něco na hlavě – a je to čím dál tím horší!“

„Protože si stojíš na chobotu, ty opičí hlavičko.“ Setso do Maru strčila tak, aby ustoupila o krok do strany, a bolestivé tahání rázem přestalo. Maru stydlivě zašilhala na tu zatracenou věc, která se houkala nad zemí před ní. Jak se z ní má stát pořádný,

silný chobot, kterým se bude moct prát a troubit, zvedat věci a také trhat listí, to jí bylo zatím záhadou. Ale vedle její mladé chůvy jí mrzutost nikdy nevydržela dlouho.

„Opičí hlavička, štetinatá holčička!“ zvolala Setso a žuchla sebou na bok do trávy. Stádo si právě udělalo polední přestávku, a i když to vypadalo, že se Setso chce trochu prospat, její jiskřící oči prozrazovaly, že je stále čilá jako rybička. „Pověz mi, Maru, ty jako pavián jen vypadáš, nebo umíš i tak šplhat?“ pokřikovala na ni.

A tím začala pro Maru jedna z oblíbených her. Setso jí totiž dovolila, aby jí vylezla na záda a jezdila z nich dolů jako po klouzačce! A mezitím se k ní přidala i nejstarší slůňata ze stáda: Setsin starší bratr Pitso a bratranec Pino. Jenže ti dva už se prali tak divoce, že se od nich samičky raději držely dál.

„Jednou,“ mínila zamyšleně Setso, „si Pino sedne na Pitsa a ten zůstane placatý jako rozšlápnutá hromádka trusu. Nebo Pitso strčí do Pina takovou silou, že ten se zastaví až o nejbližší strom!“

„A proč to vlastně dělají?“ chtěla vědět Maru, která už zase spokojeně seděla na své stádové sestře.

Setso se trošku zavrtěla a Maru se s vrzavým *frrrr!* svezla po jejím hrubém hřbetě.

„Cvičí,“ vysvětlila jí Setso. „Jednou budou muset doopravdy zápasit s jinými slony, aby dokázali, že jsou silnější. Protože samice mají největší zájem o toho ze všech nejsilnějšího, chápeš?“

„Ne,“ zahučela Maru a začala znovu šplhat na svou sestru.

„No jo, vždyť to ani není třeba. Do té doby totiž uplyne ještě spousta, spousta času. Nejdříve se dají dohromady s několika dalšími mladými samci, co budou nejspíš stejně přitroublí jako oni, a budou se s nimi toulat po krajině. A já jen doufám, že se mezi nimi objeví aspoň nějaký zkušenější slon, který je naučí slušným způsobům!“

Setso sebou znovu zamlela, ale tentokrát neměla Maru ze svezení žádnou radost. Skulila se do trávy a zděšeně na sestru hleděla velkýma očima.

„Pino a Pitso odejdou z našeho stáda?!“

„Jasně, za pár let. Tak už to chodí,“ odpověděla Setso.

„A já? Já od vás jednou také budu muset odejít?“
Maru byla zkamenělá hrůzou. Představila si, že kolem sebe najednou nebude mít ochranný les tlustých nohou. Že v jednom kuse neuslyší mručení, mlaskání a frkání. Že ji nebude stále očichávat a hladit něčí chobot...

„Ty přece nejsi sloní býk, opičí hlavičko!“ vytrhla ji z děsivých myšlenek Setso. „Ty zůstaneš s námi, dokud nebudeš tak stará jako tahle akácie. A také tak velká. A tak vrásčitá! Je to jasné? A teď si lehni támhle do stínu a trochu si zdřímni.“

Uklidněná Maru se posbírala ze země a utíkala za dospělými, kteří stáli bok po boku pod stromem. Uvolněné choboty jim visely skoro až na zem. Jen jejich uši byly stále v pohybu. Povlávaly sem a tam jako obrovská křídla, aby kolem stále proudil chladivý vzduch. Polední vedra se tak dala mnohem snáz vydržet.

